

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
VRHOVNI SUD
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 63 0 Rs 045190 26 Rev
Sarajevo, 25.02.2026. godine

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću sastavljenom od sudija Sanje Jaramaz-Dedić, kao predsjednice vijeća, Gorana Nežirovića i Sanele Kovač-Grabonjić, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužiteljice R.Ć. iz G., koju zastupa punomoćnik Ivan Herceg, advokat iz Ljubuškog, protiv tuženog Hrvatska pošta d.o.o. Mostar, Tvrtka Miloša b.b., koga zastupaju punomoćnici Marko Paponja i Ivan Cvjetković, advokati iz Mostara, radi utvrđivanja i otklanjanja diskriminacije iz radnog odnosa i isplate, vrijednost spora 9.700,00 KM, odlučujući o reviziji tuženog protiv presude Kantonalnog suda u Širokom Brijegu broj: 63 0 Rs 045190 24 Rsž od 18.09.2025. godine, u sjednici vijeća održanoj 25.02.2026.godine, donio je:

P R E S U D U

Revizija se odbija.

Odbijaju se zahtjevi tužiteljice i tuženog za naknadu troškova nastalih u povodu revizije.

O b r a z l o ž e n j e

Stavom prvim izreke prvostepene presude Općinskog suda u Ljubuškom broj: 63 0 Rs 045190 22 Rs od 14.03.2024.godine utvrđeno je da je tuženi izvršio direktnu kontinuiranu diskriminaciju i povrijedio pravo tužiteljice na jednako postupanje po osnovu članstva u predsjedništvu sindikata te po osnovu socijalnog statusa, a na način da je tužiteljicu degradirao sa rukovodećeg na niže radno mjesto.

Stavom drugim izreke prvostepene presude naloženo je tuženom da ubuduće ne vrši diskriminaciju i da u tom cilju preduzme sve zakonom predviđene korake, te su poništeni Odluka o razrješenju Voditelja mreže poslovnica Grude dj. br. 10-1-22-4651-1/19 od 11.07.2019. godine, Ugovor o radu na neodređeno vrijeme od 16.7.2019. godine za radno mjesto Voditelj smjene poslovnice, te Ugovor o radu na neodređeno vrijeme od 20.12.2021. godine za radno mjesto Kontrolor i naloženo tuženom da tužiteljicu vrati na radno mjesto Voditelja mreže poslovnica Grude, ili drugo odgovarajuće radno mjesto s pripadajućim koeficijentom za obračun plaće od 2,85.

Stavom trećim izreke prvostepene presude naloženo je tuženom da tužiteljici na ime razlike plaće za period od 01.08.2019. do 31.08.2023. godine isplati ukupan iznos od 12.623,21 KM, sa zakonskom zateznom kamatom na pojedinačne mjesečne iznose, kako je to bliže navedeno u izreci prvostepene presude.

Stavom četvrtim izreke prvostepene presude naloženo je tuženom da u ime tužiteljice, za period od 01.08.2019. godine do 31.08.2023. godine, isplati razliku pripadajućih mjesečnih doprinosa za penzijsko i invalidsko osiguranje u ukupnom iznosu od 4.208,10 KM, dok je stavom petim izreke naloženo tuženom da tužiteljici naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 2.540,10 KM sa zakonskom zateznom kamatom od 14.03.2024. godine pa do isplate.

Drugostepenom presudom Kantonalnog suda u Širokom Brijegu broj: 63 0 Rs 045190 24 Rsž od 18.09.2025. godine žalba tuženog je odbijena i prvostepena presuda potvrđena. Istom presudom odbijen je zahtjev tužiteljice za naknadu troškova nastalih u povodu žalbe.

Protiv drugostepene presude reviziju je blagovremeno izjavio tuženi i to zbog povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlogom da se revizija usvoji i pobijana presuda preinači tako da se u cijelosti odbije tužbeni zahtjev, uz obavezivanje tužiteljice na naknadu troškova sastava revizije, ili pobijana presuda ukine i predmet vrati drugostepenom sudu na ponovno suđenje.

U podnesenom odgovoru na reviziju tužiteljica je osporila osnovanost revizijskih prigovora i predložila da se revizija odbaci kao nedozvoljena ili odbije kao neosnovana, uz obavezivanje tuženog na naknadu troškova sastava odgovora na reviziju.

Ispitujući pobijanu presudu u smislu odredbe člana 241. stav 1. Zakona o parničnom postupku¹ (u daljem tekstu: ZPP), ovaj sud je odlučio:

Revizija nije osnovana.

Neosnovano tuženi prigovara u reviziji da je drugostepena presuda zahvaćena povredom odredaba parničnog postupka iz člana 209. u vezi sa članom 231. ZPP. Suprotno prigovoru tuženog, prvostepeni sud je u obrazloženju svoje odluke ocijenio sve žalbene navode koji su od odlučnog značenja, pa tako i žalbeni navod koji se odnosi na primjenu novog Pravilnika o radu, organizacijskoj strukturi i sistematizaciji radnih mjesta od 25.10.2021. godine, pravilno primjenjujući odredbu člana 231. ZPP.

Nije ostvaren ni revizijski razlog pogrešne primjene materijalnog prava.

U postupku koji je prethodio reviziji utvrđeno je, u bitnom, slijedeće činjenično stanje: Odlukom tuženog od 27.02.2019. godine tužiteljica je, kao radnica sa visokom stručnom spremom, imenovana na radno mjesto „Voditelj mreže poslovnice“ u poštanskom uredu Grude, nakon čega su tužiteljica i tuženi zaključili ugovor o radu na neodređeno vrijeme, prema kome je tužiteljica, kao rukovodeći radnik, za obavljanje poslova navedenog radnog mjesta imala koeficijent za platu u iznosu od 2,85.

Dana 24.05.2019. godine tužiteljica je, kao predsjednica sindikalne podružnice, imenovana za člana predsjedništva sindikata tuženog. Odlukom tuženog od 11.07.2019. godine tužiteljica je razriješena, bez obrazloženja, sa mjesta „Voditelj mreže poslovnice“ Grude te joj je uručen otkaz sa ponudom novog ugovora o radu. Tužiteljica, kao samohrana majka dvoje malodobne djece, je prihvatila ponudu tuženog i 16.07.2019. godine sa istim zaključila ugovor o radu na neodređeno vrijeme za radno mjesto „Voditelj smjene poslovnice“, sa koeficijentom za platu u iznosu od 2,30, dok je na njeno prethodno radno mjesto raspoređen radnik sa višom školskom spremom, koji je do tada obavljao poslove radnog mjesta „Kontrolor“.

Tuženi je dana 25.10.2021. godine donio novi Pravilnik o radu, organizacijskoj strukturi i sistematizaciji radnih mjesta, nakon čega je dana 20.12.2021. godine tužiteljici ponudio zaključenje ugovora o radu na neodređeno vrijeme za radno mjesto „Kontrolor“ u poslovnicu Grude, sa koeficijentom za platu u iznosu od 2,3.

Dana 27.07.2022. godine tužiteljica je tuženom podnijela zahtjev za zaštitu prava iz radnog odnosa u kome je navela da joj je tuženi, kao samohranom majci, povrijedio pravo na jednako

¹ „Službene novine Federacije BiH“ br. 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15

postupanje stavljajući je u nepovoljniji položaj u odnosu na druge radnike te pozvala tuženog da ubuduće prestane da prema njoj vrši diskriminaciju i da joj naknadi razliku plata i doprinosa za čitav vremenski period za koji su joj plate i doprinosi umanjeni, stavljajući mu u izgled pokretanje sudskog postupka. Odlukom od 26.08.2022. godine tuženi je navedeni zahtjev odbio kao neblagovremen i neosnovan, uz obrazloženje da tužiteljica ne navodi kojom odlukom je tuženi povrijedio njeno pravo na jednako postupanje, odnosno kojom faktičkom radnjom ju je diskriminisao kao samohranu majku, kao i da nije tačna tvrdnja tužiteljica da joj se konstantno umanjuje plata jer su, zbog neusvojene sistematizacije radnih mjesta, svim radnicima tuženog ponuđeni novi ugovori o radu.

U postupku je utvrđeno da je od svih radnika tuženog, bez obzira na izvršenu izmjenu sistematizacije radnih mjesta i eventualno raspoređivanje radnika na „niža“ radna mjesta u odnosu na njihova dotadašnja radna mjesta, jedino tužiteljici umanjena plata.

Polazeći od utvrđenog činjeničnog stanja, za koje je ovaj revizijski sud vezan u skladu sa odredbom člana 240. stav 2. ZPP, pravilno su sudovi nižeg stepena primijenili odredbe članova 2. stav 1., 12., 13. i 15. Zakona o zabrani diskriminacije BiH² (u daljem tekstu: ZZD BiH) kada su zaključili da je tuženi izvršio direktnu kontinuiranu diskriminaciju tužiteljice po osnovu njenog članstva u sindikatu i njenog socijalnog statusa.

Prema odredbi člana 2. stav 1. ZZD BiH diskriminacijom će se smatrati svako različito postupanje (isključivanje, ograničavanje ili davanje prednosti) prema bilo kojem licu utemeljeno na stvarnim ili pretpostavljenim osnovama, pa tako, između ostalog, i na članstvu u sindikatu ili svakoj drugoj okolnosti koja ima za svrhu ili posljedicu da bilo kojem licu onemogućiti ili ugrožava priznavanje, uživanje ili ostvarivanje na ravnopravnoj osnovi prava i sloboda u svim oblastima života.

Odredbom člana 15. stav 1. ZZD BiH propisano je: „Kada lice ili grupa lica u svim postupcima predviđenim ovim zakonom, na osnovu njima raspoloživih dokaza, učine vjerovatnim da je došlo do diskriminacije, teret dokazivanja da nije došlo do diskriminacije leži na suprotnoj strani“.

Navedenoj zakonskoj odredbi po svome suštinskom sadržaju odgovara odredba člana 12. stav 3. Zakona o radu Federacije BiH³.

Suprotno revizijskim navodima tuženog, pravilno su sudovi nižeg stepena ocijenili da iz utvrđenih činjenica predmeta proizilazi zaključak da je tužiteljica sa stepenom pretežne vjerovatnoće dokazala da je došlo do diskriminacije zbog njenog članstva u sindikatu tuženog. Naime, utvrđene činjenice da je tuženi, bez ikakvog obrazloženja, razriješio tužiteljicu sa rukovodećeg radnog mjesta „Voditelj mreže poslovnice“ samo mjesec i po dana nakon što je ona imenovana za člana predsjedništva sindikata tuženog i ponudio joj niže radno mjesto na kome je ostvarivala manju platu, da joj je u decembru 2021. godine ponudio zaključenje ugovora o radu za radno mjesto koje je po sistematizaciji nižeg ranga u odnosu na prethodno i da je samo tužiteljici, bez obzira na izvršenu izmjenu sistematizacije radnih mjesta, umanjena plata počev od 11.07.2019. godine, opravdavaju po pravilima redovnog iskustva zaključak o postojanju vjerovatnoće da je tužiteljica stavljena u nepovoljniji položaj u odnosu na druge radnike tuženog zbog njenog članstva u sindikatu. Okolnost da je tužiteljica samohrana majka

² „Službeni glasnik BiH“ broj: 59/09 i 66/16

³ „Službene novine FBiH“ broj: 26/16, 89/18, 23/20, 49/21, 103/21 i 44/22

dvoje malodobne djece dodatno ukazuje na njenu „ranjivost“ i neravnopravan položaj u odnosu na tuženog.

Dakle, tužiteljica je tokom postupka dokazala sa stepenom sigurnosti da posjeduje zaštićenu karakteristiku na osnovu koje tvrdi da je diskriminisana (članstvo u sindikatu) i da je tuženi preduzeo radnje kojima je ona pogođena (promjena radnih mjesta i umanj enje plate), te je sa stepenom pretežne vjerovatnoće dokazala da drugim radnicima tuženog, bez obzira na promjenu radnog mjesta, nisu umanj ene plate i da je navedeno postupanje tuženog zasnovano na zabranjenoj osnovi, pa je teret dokazivanja da se različit tretman nije dogodio prebačen na tuženog.

Suprotno revizijskim navodima, pravilno su sudovi nižeg stepena zaključili da tuženi nije sa stepenom sigurnosti dokazao da nije došlo do različitog postupanja, odnosno da se njegovo postupanje prema tužiteljici ne zasniva na pravno zabranjenoj osnovi već na drugim objektivnim razlozima, odnosno da za različito postupanje postoji legitiman cilj i proporcionalan odnos.

Nižestepeni sudovi su pravilno zaključili da različit tretman tužiteljice od strane tuženog ne može imati objektivno i razumno opravdanje u činjenici donošenja novog Pravilnika o radu, organizacijskoj strukturi i sistematizaciji radnih mjesta, jer je nepovoljan tretman tužiteljice od strane tuženog započeo u junu 2019. godine, a navedeni Pravilnik usvojen 25.10.2021. godine. Pored navedenog, tuženi tokom postupka nije pružio razumno i uvjerljivo obrazloženje za utvrđenu činjenicu da on svojim drugim zaposlenicima, koji su zaključili ugovore o radu za nižerangirana radna mjesta, nije smanjivao koeficijent za platu, ali da takva praksa nije vrijedila jedino za tužiteljicu.

Najzad, neosnovano tuženi prigovara u reviziji da je predmetna antidiskriminaciona tužba podnesena neblagovremeno, zasnivajući taj prigovor na nepravilnoj primjeni odredbi člana 114. Zakona o radu FBiH od strane drugostepenog suda.

Odredbom člana 114. stav 1. Zakona o radu FBiH propisano je da radnik koji smatra da mu je poslodavac povrijedio neko pravo iz radnog odnosa može u roku od 30 dana od dana dostavljanja odluke kojom je povrijeđeno njegovo pravo, odnosno od dana saznanja za povredu prava, zahtijevati od poslodavca ostvarivanje tog prava, dok je stavom drugim istog zakonskog člana propisano da ako poslodavac u roku od 30 dana od dana podnošenja zahtjeva za zaštitu prava ne udovolji tom zahtjevu, radnik može u daljem roku od 90 dana podnijeti tužbu pred nadležnim sudom.

Tužiteljica je zahtjev za zaštitu zbog diskriminacije podnijela tuženom dana 27.07.2022. godine, ali tuženi taj neblagovremeni zahtjev nije odbacio već je o istom meritorno odlučio i ocijenio ga neosnovanim svojom odlukom od 26.08.2022. godine, upućujući tužiteljicu u pravnom lijeku na put redovnoj parnici. Na navedeni način tuženi je konačno odlučio o zahtjevu tužiteljice za zaštitu prava i omogućio joj da od dana dostavljanja te odluke, u daljem roku od 90 dana, podnese tužbu, što je ova blagovremeno i učinila dana 30.09.2022. godine, kako je to pravilno u razlozima svoje odluke naveo i drugostepeni sud (identičan pravni stav ovaj revizijski sud je izrazio u svojoj odluci broj 18 0 Rs 047839 22 Rev od 17.11.2022. godine).

Pazeći po službenoj dužnosti na pravilnu primjenu prava, ovaj revizijski sud ocjenjuje da bi tužba u konkretnom slučaju bila blagovremena i sa stanovišta odredbi članova 12. stav 1. i 2. Zakona o radu FBiH, budući da je ista podnesena u roku od 30 dana od dana kada je

tužiteljica, odnosno njen punomoćnik, primio odluku tuženog o odbijanju zahtjeva za zaštitu od diskriminacije (30.08.2022. godine).

Zbog svega naprijed navedenog nepotreban je dalji osvrt na revizijske navode da je prvostepeni sud nepravilno razriješio prigovor neblagovremenosti tužbe pozivom na odredbu člana 13. stav 4. ZZD BiH.

Neosnovano tuženi u reviziji prigovara da su sudovi nižeg stepena pogrešno primijenili materijalno pravo kada su zaključili da su sporne odluke tuženog nezakonite i sa stanovišta odredbe člana 103. Zakona o radu FBiH, kojom je propisano da se sindikalnom povjereniku za vrijeme obavljanja njegove dužnosti, bez prethodne saglasnosti nadležnog Federalnog ministarstva, ne može otkazati ugovor o radu niti na drugi način istog staviti u nepovoljniji položaj u odnosu na radno mjesto prije nego što je imenovan na funkciju sindikalnog povjerenika. Naime, tuženi tužiteljici neosnovano osporava status sindikalnog povjerenika, budući da su sudovi nižeg stepena navedeni status tužiteljice utvrdili osnovom sadržaja dopisa tuženog upućenog Sindikatu dana 17.05.2022. godine i osnovom sadržaja odgovora Sindikata od 17.05.2022. godine, iz kojih proizilazi da članovi predsjedništva Sindikata tuženog imaju status sindikalnih povjerenika.

Kako ne postoje razlozi zbog kojih je revizija izjavljena, kao ni razlog na koji ovaj sud pazi po službenoj dužnosti, valjalo je primjenom odredbe člana 248. ZPP reviziju odbiti.

U skladu sa odredbom člana 397. stav 1. u vezi sa članom 386. stav 1. ZPP odbijen je zahtjev tuženog za naknadu troškova sastava revizije jer isti nije postigao uspjeh u revizijskom postupku, dok je primjenom odredbe člana 397. stav 1. u vezi sa članom 387. stav 1. odbijen zahtjev tužiteljice za naknadu troškova sastava odgovora na reviziju jer ti troškovi nisu bili potrebni radi vođenja parnice.

Predsjednica vijeća
Sanja Jaramaz – Dedić, s.r.